

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

19 martie 2020*

„Trimitere preliminară – Politica în domeniul azilului – Procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale – Directiva 2013/32/UE – Cerere de protecție internațională – Articolul 33 alineatul (2) – Motive de inadmisibilitate – Reglementare națională care prevede inadmisibilitatea cererii dacă solicitantul a ajuns în statul membru vizat printr-o țară în care nu este expus persecuției sau riscului unor vătămări grave ori dacă acea țară acordă o protecție suficientă – Articolul 46 – Dreptul la o cale de atac efectivă – Controlul jurisdicțional al deciziilor administrative privind inadmisibilitatea cererilor de protecție internațională – Termen de opt zile pentru a se pronunța – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene”

În cauza C-564/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Budapesta-Capitală, Ungaria), prin decizia din 21 august 2018, primită de Curte la 7 septembrie 2018, în procedura

LH

împotriva

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportoare), vicepreședinta Curții, domnii M. Safjan și L. Bay Larsen și doamna C. Toader, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 11 septembrie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru LH, de T. A. Kovács și de B. Pohárnok, ügyvédek;
- pentru guvernul maghiar, inițial de M. Z. Fehér, de G. Tornyai și de M. M. Tátrai, ulterior de M. Z. Fehér și de M. M. Tátrai, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: maghiara.

- pentru guvernul german, inițial de T. Henze și de R. Kanitz, ulterior de R. Kanitz, în calitate de agenți;
- pentru guvernul francez, de D. Colas, de D. Dubois și de E. de Moustier, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de M. Condou-Durande, de A. Tokár și de J. Tomkin, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 5 decembrie 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 33 și a articolului 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60), precum și a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între LH, pe de o parte, și Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Oficiul pentru Imigrație și Azil, Ungaria), pe de altă parte, ca urmare a deciziei acestuia din urmă de a-i respinge cererea de protecție internațională ca inadmisibilă, fără examinare pe fond, și de a dispune îndepărtarea sa, însoțită de o interdicție de intrare și de ședere cu o durată de doi ani.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentele (11), (12), (18), (43), (44), (50), (56) și (60) ale Directivei 2013/32 au următorul cuprins:
  - „(11) Pentru a asigura o evaluare exhaustivă și eficientă a necesităților de protecție internațională ale solicitanților, în sensul Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate [(JO 2011, L 337, p. 9)], cadrul Uniunii privind procedurile de acordare și de retragere a protecției internaționale ar trebui să se bazeze pe conceptul procedurii unice.
  - (12) Obiectivul principal al prezentei directive este de a dezvolta în continuare standarde pentru procedurile din statele membre de acordare și retragere a protecției internaționale, în vederea instituirii unei proceduri comune de azil în Uniune.
- [...]
- (18) Este atât în interesul statelor membre, cât și al solicitanților de protecție internațională să se ia o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de protecție internațională fără a aduce atingere unei examinări adecvate și complete.

[...]

(43) Statele membre ar trebui să examineze pe fond toate cererile, și anume să evalueze dacă solicitantul respectiv îndeplinește condițiile necesare pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95/UE, cu excepția cazului în care prezenta directivă cuprinde dispoziții contrare, în special atunci când se poate presupune în mod rezonabil că o altă țară ar efectua examinarea sau ar asigura protecție suficientă. [...]

(44) De asemenea, statele membre ar trebui să nu aibă obligația de a evalua pe fond o cerere de protecție internațională în cazul în care se poate presupune în mod rezonabil că solicitantul, datorită unei legături suficiente cu o țară terță astfel cum este definită de legislația internă, va cere protecție în respectiva țară terță, și în cazul în care există motive să se considere că solicitantul va fi admis sau readmis în țara respectivă. Statele membre ar trebui să acționeze în acest mod numai atunci când solicitantul în cauză ar fi în siguranță în respectiva țară terță. Pentru a se evita circulația secundară a solicitanților, ar trebui stabilite principii comune pentru luarea în considerare sau desemnarea de către statele membre a țărilor terțe ca sigure.

[...]

(50) În conformitate cu un principiu fundamental al dreptului Uniunii, deciziile adoptate cu privire la o cerere de protecție internațională [...] sunt supuse unei căi de atac [efective] în fața unei instanțe judecătorești.

[...]

(56) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume stabilirea unor proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale [...]

[...]

(60) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de cartă. În special, prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a demnității umane și promovarea aplicării articolelor 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 și 47 din cartă și trebuie pusă în aplicare în mod corespunzător.”

4 Articolul 1 din Directiva 2013/32 prevede:

„Scopul prezentei directive este de a stabili proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale în temeiul Directivei 2011/95/UE.”

5 Sub titlul „Garanțiile acordate solicitanților”, articolul 12 din Directiva 2013/32 prevede:

„(1) Cu privire la procedurile prevăzute la capitolul III, statele membre se asigură că toți solicitanții de protecție internațională beneficiază de următoarele garanții:

[...]

(b) beneficiază, atunci când este necesar, de serviciile unui interpret pentru a prezenta autorităților competente argumentele lor. [...]

(c) nu li se refuză posibilitatea de a comunica cu [Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR)] sau cu orice altă organizație care oferă consultanță juridică sau alt tip de consiliere [...]

- (d) ei și, dacă este cazul, consilierii lor juridici sau alți consilieri în conformitate cu articolul 23 alineatul (1) au acces la informațiile menționate la articolul 10 alineatul (3) litera (b) și la informațiile furnizate de experții menționați la articolul 10 alineatul (3) litera (d), [...]
- (e) li se comunică într-un termen rezonabil decizia adoptată de autoritatea decizională cu privire la cererea pe care au depus-o. [...]

[...]

(2) Cu privire la procedurile prevăzute în capitolul V, statele membre se asigură că toți solicitanții beneficiază de garanții echivalente cu cele menționate la alineatul (1) literele (b)-(e).”

- 6 Articolul 20 alineatul (1) din această directivă prevede:

„Statele membre se asigură că asistența juridică gratuită și reprezentarea gratuită se acordă la cerere în procedurile privind căile de atac prevăzute în capitolul V. [...]”

- 7 Articolul 22 din directiva menționată recunoaște dreptul solicitanților de protecție internațională la asistență juridică și la reprezentare în toate etapele procedurii.

- 8 Articolul 24 din aceeași directivă, intitulat „Solicitanții care au nevoie de garanții procedurale speciale”, prevede la alineatul (3):

„Statele membre se asigură că, în situația în care au fost identificați solicitanți care au nevoie de garanții procedurale speciale, acestora li se furnizează sprijin adecvat pentru a li se permite să beneficieze de drepturile prevăzute de această directivă și să respecte obligațiile prevăzute de această directivă pe toată durata procedurii de azil.

[...]”

- 9 Articolul 25 din Directiva 2013/32 vizează garanțiile pentru minorii neînsoțiți.

- 10 Articolul 31 din directiva menționată, intitulat „Procedura de examinare”, care deschide capitolul III din aceasta, intitulat „Proceduri în primă instanță”, prevede la alineatul (2):

„Statele membre se asigură că procedura de examinare se încheie cât mai repede posibil, fără a aduce atingere unei examinări corespunzătoare și complete.”

- 11 Potrivit articolului 33 din aceeași directivă:

„(1) În afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 604/2013 [al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31)], statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95/UE, în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul prezentului articol.

(2) Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

- (a) un alt stat membru a acordat protecție internațională;

- (b) o țară care nu este stat membru este considerată ca prima țară de azil a solicitantului, în temeiul articolului 35;
- (c) o țară care nu este stat membru este considerată ca țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 38;
- (d) cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE sau
- (e) o persoană aflată în întreținerea solicitantului depune o cerere, după ce, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2), și-a dat consimțământul astfel încât cazul său să fie tratat în cadrul unei cereri făcute în numele său și nu există elemente de fapt referitoare la situația persoanei aflate în întreținere care să justifice o cerere separată.”

12 Potrivit articolului 35 din Directiva 2013/32:

„O țară poate fi considerată ca primă țară de azil pentru un anumit solicitant în cazul în care acesta:

- (a) a fost recunoscut ca refugiat în țara respectivă și încă se poate prevala de protecția respectivă sau
- (b) beneficiază, cu alt titlu, de o protecție suficientă în țara respectivă, inclusiv de principiul nereturnării,

cu condiția să fie readmis în țara respectivă.

La aplicarea conceptului de primă țară de azil la situația personală a unui solicitant, statele membre pot lua în considerare articolul 38 alineatul (1). Solicitantului i se permite să conteste aplicarea conceptului de primă țară de azil în situația sa personală.”

13 Articolul 38 din această directivă are următorul cuprins:

„(1) Statele membre pot să aplice conceptul de țară terță sigură numai atunci când autoritățile competente au certitudinea că în țara terță respectivă un solicitant de protecție internațională va fi tratat în conformitate cu următoarele principii:

- (a) viața și libertatea sa nu sunt amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un grup social sau opinii politice;
- (b) nu există niciun risc de vătămare gravă, astfel cum este definită în Directiva 2011/95/UE;
- (c) principiul nereturnării este respectat în conformitate cu [Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954)], astfel cum a fost completată prin Protocolul privind statutul refugiaților, încheiat la New York la 31 ianuarie 1967, el însuși intrat în vigoare la 4 octombrie 1967 (denumită în continuare „Convenția de la Geneva”)];
- (d) interdicția expulzării, prevăzută de dreptul internațional, cu încălcarea dreptului de a nu fi torturat și supus unor tratamente crude, inumane sau degradante, este respectată și
- (e) există posibilitatea de a solicita recunoașterea statutului de refugiat și, în cazul în care acest statut este acordat, de a beneficia de protecție conform Convenției de la Geneva.

- (2) Aplicarea conceptului de țară terță sigură se supune normelor prevăzute de dreptul intern, inclusiv:
- (a) normelor care prevăd necesitatea existenței unei legături între solicitant și țara terță în cauză în baza căreia ar fi rezonabil ca persoana respectivă să se ducă în țara respectivă;
  - (b) normelor privind metodologia prin care autoritățile competente se asigură că unei anumite țări sau unui anumit solicitant i se poate aplica conceptul de țară terță sigură. Această metodologie include examinarea de la caz la caz a siguranței țării pentru un anumit solicitant și/sau desemnarea de către statul membru a țărilor considerate, în general, sigure;
  - (c) normelor conforme cu dreptul internațional, care permit o examinare individuală pentru a stabili dacă respectiva țară terță este sigură pentru un anumit solicitant, ceea ce, cel puțin, permite solicitantului să conteste aplicarea conceptului de țară terță sigură pe motivul că țara terță nu este sigură în situația sa personală. De asemenea, solicitantului i se permite să conteste existența unei legături între el și țara terță în conformitate cu litera (a).
- (3) Atunci când pun în aplicare o decizie bazată exclusiv pe prezentul articol, statele membre:
- (a) îl informează pe solicitant în mod corespunzător și
  - (b) îi furnizează un document prin care autoritățile țării terțe sunt informate, în limba țării respective, despre faptul că cererea nu a fost examinată pe fond.
- (4) În cazul în care țara terță nu permite solicitantului să intre pe teritoriul său, statele membre se asigură că are acces la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute la capitolul II.
- (5) Statele membre informează periodic Comisia despre țările cărora li se aplică acest concept în conformitate cu dispozițiile prezentului articol.”

14 Potrivit articolului 46 alineatele (1), (3), (4) și (10) din Directiva 2013/32:

„(1) Statele membre se asigură că solicitanții de protecție internațională au dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, împotriva:

- (a) unei decizii luate cu privire la cererea lor de protecție internațională, inclusiv o decizie:

[...]

- (ii) de a considera inadmisibilă o cerere în temeiul articolului 33 alineatul (2);

[...]

(3) Pentru a se conforma alineatului (1), statele membre se asigură că o cale de atac efectivă prevede examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95/UE, cel puțin în cazul procedurilor privind căile de atac în fața unei instanțe de fond.

(4) Statele membre prevăd termene rezonabile și alte norme necesare pentru exercitarea de către solicitant a dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul alineatului (1). [...]

[...]

(10) Statele membre pot prevedea termene pentru examinarea de către instanța judecătorească, în temeiul alineatului (1), a deciziei adoptate de autoritatea decizională.”

Dreptul maghiar

- 15 Articolul XIV alineatul (4) din Magyarország Alaptörvénye (Legea fundamentală a Ungariei), astfel cum a fost modificată la 29 iunie 2018, prevede:

„În cazul în care nu beneficiază de protecție nici din partea țării de origine, nici din partea altor țări, Ungaria acordă, la cerere, drept de azil persoanelor care nu dețin cetățenia maghiară și care sunt persecutate sau care se tem în mod justificat că vor fi persecutate în mod direct în țara ale căror resortisante sunt sau în țara în care au reședința obișnuită din cauza rasei, a naționalității, a apartenenței la un anumit grup social sau a opiniilor lor religioase ori politice. Persoana care nu deține cetățenia maghiară și care a ajuns pe teritoriul Ungariei printr-o țară în care nu este expusă unor persecuții sau unui risc direct de persecuție nu poate solicita să beneficieze de dreptul de azil.”

- 16 Articolul 6 alineatul (1) din menekéjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (Legea nr. LXXX din 2007 privind dreptul de azil), în versiunea în vigoare începând de la 1 iulie 2018 (denumită în continuare „Legea privind dreptul de azil”), prevede:

„Ungaria acordă statutul de refugiat resortisantului străin care îndeplinește condițiile definite la articolul XIV alineatul (4) prima teză din Legea fundamentală a Ungariei.”

- 17 Articolul 12 alineatul (1) din Legea privind dreptul de azil are următorul cuprins:

„Ungaria acordă statutul conferit de protecția subsidiară resortisantului străin care nu îndeplinește condițiile pentru a fi recunoscut ca refugiat, dar care este expus unui risc de vătămare gravă în cazul în care ar fi returnat în țara sa de origine și care nu poate sau, de teama acestui risc, nu dorește să solicite protecția țării sale de origine.”

- 18 Articolul 51 alineatul (2) din legea menționată prevede:

„Cererea este inadmisibilă în cazul în care

[...]

- e) există o țară terță care poate fi considerată o țară terță sigură pentru solicitant;
- f) solicitantul a ajuns în Ungaria printr-un stat în care nu este expus unor persecuții în sensul articolului 6 alineatul (1) sau unui risc de vătămări grave în sensul articolului 12 alineatul (1) ori în care este garantat un nivel de protecție adecvat.”
- 19 Potrivit articolului 53 alineatele (2) și (4) din Legea privind dreptul de azil, respingerea unei cereri de azil ca inadmisibilă de către autoritatea națională în materie de azil poate face obiectul unei acțiuni în fața instanței, aceasta din urmă trebuind să se pronunțe în termen de opt zile de la primirea cererii introductive.
- 20 Articolul 2 din Decretul guvernamental nr. 191/2015 din 21 iulie 2015 a stabilit o listă de țări considerate țări terțe sigure. Această listă conține statele membre și statele candidate la aderare la Uniunea Europeană, printre care Republica Serbia.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 21 Reclamantul din litigiul principal este un resortisant sirian de origine kurdă care a ajuns în Ungaria într-o zonă de tranzit. La 19 iulie 2018, el a prezentat o cerere de protecție internațională la Oficiul pentru Imigrație și Azil. În susținerea cererii sale, a arătat că dorea încă dinainte de război să trăiască, pentru a urma studii de arheologie, în Europa.
- 22 Oficiul pentru Imigrație și Azil a respins cererea menționată ca inadmisibilă, în temeiul articolului 51 alineatul (2) litera f) din Legea privind dreptul de azil, fără a efectua, în consecință, o examinare pe fond, și a constatat inaplicabilitatea principiului nereturnării în privința reclamantului din litigiul principal. Astfel, Oficiul pentru Imigrație și Azil, pe de o parte, a adoptat o decizie de returnare împotriva reclamantului din litigiul principal prin care îl obliga să părăsească teritoriul Uniunii și să se întoarcă pe teritoriul sârb și, pe de altă parte, a dispus o măsură de îndepărtare în scopul executării acestei decizii. Decizia acestui oficiu cuprindea și o interdicție de intrare și de ședere cu o durată de doi ani.
- 23 Reclamantul din litigiul principal a contestat această decizie în fața instanței de trimitere.
- 24 Instanța de trimitere, apreciind că lista motivelor de inadmisibilitate enunțate la articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 este exhaustivă și că articolul 51 alineatul (2) litera f) din Legea privind dreptul de azil nu poate, prin conținutul său, să fie asociat niciunui dintre motivele de inadmisibilitate enumerate la articolul 33 alineatul (2) menționat, ridică problema dacă reglementarea națională nu a introdus un nou motiv de inadmisibilitate, contrar dreptului Uniunii.
- 25 Pe de altă parte, instanța de trimitere constată că articolul 53 alineatul (4) din Legea privind dreptul de azil obligă instanța sesizată cu o acțiune împotriva unei decizii de respingere ca inadmisibilă a unei cereri de protecție internațională să se pronunțe în termen de opt zile de la primirea cererii introductive. Or, instanța de trimitere consideră că, ținând seama de circumstanțele individuale și de particularitățile cauzei în discuție, un astfel de termen se poate dovedi insuficient pentru a obține probe și pentru a stabili cadrul factual și, prin urmare, pentru a pronunța o hotărâre judecătorească corect motivată. Astfel, această instanță ridică problema compatibilității reglementării naționale în discuție cu articolul 31 alineatul (2) din Directiva 2013/32 și cu articolul 47 din cartă.
- 26 În aceste condiții, Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Tribunalul Administrativ și pentru Litigii de Muncă din Budapesta-Capitală, Ungaria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Dispozițiile articolului 33 din Directiva [2013/32], referitoare la cererile inadmisibile, pot fi interpretate în sensul că nu se opun reglementării unui stat membru în temeiul căreia o cerere este inadmisibilă în cadrul procedurii de azil în cazul în care solicitantul a ajuns în statul membru respectiv – Ungaria – printr-o țară în care nu este expus unor persecuții sau unui risc de vătămare gravă ori în care este garantat un nivel de protecție adecvat?
- 2) Articolul 47 din [cartă] și articolul 31 din Directiva [2013/32] – ținând seama și de dispozițiile articolelor 6 și 13 din [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950] – pot fi interpretate în sensul că reglementarea unui stat membru este conformă acestor dispoziții în cazul în care prevede un termen imperativ de opt zile pentru procedura juridicțională administrativă referitoare la cererile declarate inadmisibile în cadrul procedurilor de azil?”

Procedura în fața Curții

- 27 Instanța de trimitere a solicitat judecarea cauzei potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 23a din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene. La 19 septembrie 2018, Camera întâi a decis, după ascultarea avocatului general, să nu admită această cerere.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 28 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 33 din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care permite respingerea ca inadmisibilă a unei cereri de protecție internațională pentru motivul că solicitantul a ajuns pe teritoriul statului membru în cauză printr-un stat în care nu este expus unor persecuții sau unui risc de vătămări grave ori în care este garantat un nivel de protecție adecvat.
- 29 Potrivit articolului 33 alineatul (1) din Directiva 2013/32, în afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul nr. 604/2013, statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul îndeplinește condițiile cerute pentru a obține protecție internațională în conformitate cu Directiva 2011/95, în cazul în care cererea este considerată inadmisibilă în temeiul acestui articol. În această privință, articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 enumeră în mod exhaustiv situațiile în care statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă (Hotărârea din 19 martie 2019, Ibrahim și alții, C-297/17, C-318/17, C-319/17 și C-438/17, EU:C:2019:219, punctul 76).
- 30 Caracterul exhaustiv al enumerării care figurează la articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 se întemeiază atât pe modul de redactare a acestui articol, în special pe termenul „numai” care precedă enumerarea motivelor de inadmisibilitate, cât și pe finalitatea acestuia, care constă, astfel cum Curtea a constatat deja, tocmai în atenuarea obligației statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prin definirea cazurilor în care o astfel de cerere este considerată inadmisibilă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punctul 43).
- 31 Prin urmare, trebuie să se verifice dacă se poate considera că o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal pune în aplicare unul dintre motivele de inadmisibilitate prevăzute la articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32.
- 32 În această privință, trebuie să se arate că, după cum a confirmat guvernul maghiar în ședință, reglementarea națională în discuție în litigiul principal vizează două ipoteze diferite care determină inadmisibilitatea unei cereri de protecție internațională, și anume, pe de o parte, atunci când solicitantul a ajuns în Ungaria printr-un stat în care nu este expus unor persecuții sau unui risc de vătămări grave și, pe de altă parte, atunci când solicitantul a ajuns în statul membru respectiv printr-un stat în care este garantat un nivel de protecție adecvat.
- 33 Având în vedere atât conținutul acestei reglementări, cât și conținutul articolului 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32, trebuie să se excludă de la bun început posibilitatea ca motivele de inadmisibilitate enunțate de reglementarea menționată să constituie punerea în aplicare a celor prevăzute la articolul 33 alineatul (2) literele (a), (d) și (e) din această directivă, doar motivele de inadmisibilitate referitoare la prima țară de azil și la țara terță sigură, prevăzute la literele (b) și, respectiv, (c) ale articolului 33 alineatul (2) din directiva menționată putând fi luate în considerare în acest scop.

- 34 În acest context, guvernul maghiar afirmă că reglementarea națională în discuție în litigiul principal urmărește să completeze regimul național care a fost adoptat pentru punerea în aplicare a motivului de inadmisibilitate referitor la țara terță sigură, prevăzut la articolul 33 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2013/32.
- 35 În această privință, trebuie amintit că, potrivit acestei dispoziții, statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă în cazul în care o țară care nu este stat membru este considerată țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 38 din directiva menționată.
- 36 Astfel cum a arătat domnul avocat general la punctele 42-45 din concluziile sale, din articolul 38 din Directiva 2013/32 reiese că aplicarea conceptului de „țară terță sigură”, în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (c) din această directivă, este subordonată respectării condițiilor prevăzute la alineatele (1)-(4) ale articolului 38 menționat.
- 37 În special, în primul rând, articolul 38 alineatul (1) din Directiva 2013/32 impune ca autoritățile competente ale statelor membre să aibă certitudinea că țara terță în cauză respectă principiile enunțate în mod explicit la această dispoziție, și anume, *primo*, viața și libertatea solicitantului de protecție internațională nu sunt amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un grup social sau opinii politice, *secundo*, nu există niciun risc de vătămare gravă, astfel cum este definită în Directiva 2011/95, pentru solicitantul de protecție internațională, *tertio*, principiul nereturnării este respectat în conformitate cu Convenția de la Geneva, *quarto*, este interzisă expulzarea, prevăzută de dreptul internațional, cu încălcarea dreptului de a nu fi torturat și supus unor tratamente crude, inumane sau degradante, și *quinto*, solicitantul de protecție internațională are posibilitatea de a solicita recunoașterea statutului de refugiat și, în cazul în care acest statut îi este acordat, de a beneficia de protecție conform Convenției de la Geneva.
- 38 În al doilea rând, articolul 38 alineatul (2) din Directiva 2013/32 condiționează aplicarea conceptului de „țară terță sigură” de normele prevăzute de dreptul intern, în special, *primo*, de cele care prevăd necesitatea existenței unei legături între solicitantul de protecție internațională și țara terță în cauză în baza căreia ar fi rezonabil ca solicitantul menționat să fie întors în țara respectivă, *secundo*, de cele care prevăd metodologia prin care autoritățile competente se asigură că unei anumite țări sau unui anumit solicitant de protecție internațională i se poate aplica conceptul de „țară terță sigură”, această metodologie trebuind să includă, pe de altă parte, examinarea de la caz la caz a siguranței țării pentru un asemenea solicitant și/sau desemnarea de către statul membru a țărilor considerate, în general, sigure, și *tertio*, de cele conforme cu dreptul internațional, care permit o examinare individuală pentru a stabili dacă respectiva țară terță este sigură pentru un anumit solicitant de protecție internațională și care permit, în acest context, aceluși solicitant să conteste atât aplicarea conceptului de „țară terță sigură” în raport cu situația sa personală, cât și existența unei legături între el și țara terță respectivă.
- 39 În al treilea rând, articolul 38 alineatele (3) și (4) din Directiva 2013/32 impune statelor membre care pun în aplicare o decizie bazată exclusiv pe conceptul de „țară terță sigură” să îl informeze pe solicitantul de protecție internațională în mod corespunzător și să îi furnizeze un document prin care autoritățile țării terțe sunt informate, în limba țării respective, despre faptul că cererea nu a fost examinată pe fond, precum și să se asigure că acest solicitant are acces la o procedură în conformitate cu principiile și garanțiile fundamentale prevăzute în capitolul II din această directivă în cazul în care țara terță nu îi permite să intre pe teritoriul său.
- 40 Trebuie subliniat că condițiile prevăzute la articolul 38 din Directiva 2013/32 sunt cumulative (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 121), astfel încât motivul de inadmisibilitate enunțat la articolul 33 alineatul (2) litera (c) din această directivă nu poate fi aplicat din moment ce una dintre condițiile menționate nu este îndeplinită.

- 41 Prin urmare, numai în măsura în care o reglementare națională care are ca efect inadmisibilitatea unei cereri de protecție internațională respectă toate condițiile prevăzute la articolul 38 din Directiva 2013/32, o astfel de reglementare ar putea constitui o aplicare a motivului de inadmisibilitate prevăzut la articolul 33 alineatul (2) litera (c) din această directivă.
- 42 În speță, în ceea ce privește, în primul rând, condiția enunțată la articolul 38 alineatul (1) din Directiva 2013/32, având în vedere însuși modul de redactare a reglementării naționale în discuție în litigiul principal, rezultă, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere, că aplicarea motivului de inadmisibilitate întemeiat pe prima ipoteză vizată de această reglementare nu este condiționată decât de respectarea, în țara terță în cauză, doar a unei părți din principiile enunțate la articolul 38 alineatul (1) din această directivă, lipsind printre altele cerința respectării în acea țară a principiului nereturnării. Astfel, condiția prevăzută la articolul 38 alineatul (1) din directiva menționată nu poate fi îndeplinită.
- 43 În ceea ce privește motivul de inadmisibilitate întemeiat pe a doua ipoteză vizată de reglementarea națională în discuție în litigiul principal, instanța de trimitere nu a furnizat nicio indicație cu privire la conținutul „nivelului de protecție adecvat” impus de această reglementare și în special cu privire la aspectul dacă un astfel de nivel de protecție include respectarea, în țara terță în cauză, a tuturor principiilor enunțate la articolul 38 alineatul (1) din Directiva 2013/32. Este de competența instanței de trimitere să verifice dacă aceasta este situația.
- 44 În ceea ce privește, în al doilea rând, condițiile prevăzute la articolul 38 alineatul (2) din Directiva 2013/32, în special cea referitoare la existența unei legături între solicitantul de protecție internațională și țara terță în cauză, legătura pe care reglementarea națională în discuție în litigiul principal o stabilește între un astfel de solicitant și țara terță în cauză se întemeiază pe simplul tranzit al acestui solicitant pe teritoriul acelei țări.
- 45 Prin urmare, este necesar să se verifice dacă un asemenea tranzit poate constitui o „legătură” în sensul articolului 38 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32.
- 46 În această privință, trebuie arătat că, astfel cum reiese din considerentul (44) și din articolul 38 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32, legătura care trebuie să existe între solicitantul de protecție internațională și țara terță în cauză, în scopul aplicării motivului de inadmisibilitate prevăzut la articolul 33 alineatul (2) litera (c) din această directivă, trebuie să fie suficientă pentru a face rezonabilă întoarcerea aceluși solicitant în țara respectivă.
- 47 Or, împrejurarea că un solicitant de protecție internațională a tranzitat pe teritoriul unei țări terțe nu poate, în sine, să constituie un motiv valabil pentru a se considera rezonabil ca solicitantul menționat să se întoarcă în țara respectivă.
- 48 Pe de altă parte, astfel cum rezultă din articolul 38 alineatul (2) din Directiva 2013/32, statele membre trebuie să adopte norme care să prevadă nu numai existența unei „legături”, în sensul acestei dispoziții, ci și metodologia aplicabilă pentru a aprecia de la caz la caz, în funcție de circumstanțele specifice ale solicitantului de protecție internațională, dacă țara terță în cauză îndeplinește condițiile pentru a fi considerată sigură pentru acest solicitant, precum și posibilitatea solicitantului menționat de a contesta existența unei astfel de legături.
- 49 Or, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 53 din concluziile sale, obligația impusă de legiuitorul Uniunii statelor membre, în vederea aplicării conceptului de „țară terță sigură”, de a stabili asemenea norme nu poate fi justificată dacă simplul tranzit al solicitantului de protecție internațională prin țara terță în cauză ar constitui o legătură suficientă sau semnificativă în acest scop. Astfel, dacă aceasta ar fi situația, normele menționate, precum și examinarea individuală și posibilitatea acestui solicitant de a contesta existența unei legături pe care normele respective trebuie să o prevadă în mod explicit ar fi lipsite de orice utilitate.

- 50 Rezultă din cele ce precedă că tranzitul solicitantului de protecție internațională prin țara terță în cauză nu poate constitui o „legătură” în sensul articolului 38 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2013/32.
- 51 În consecință, chiar presupunând că reglementarea națională în discuție în litigiul principal îndeplinește condiția prevăzută la articolul 38 alineatul (1) din Directiva 2013/32, din moment ce condiția referitoare la legătură, astfel cum este enunțată la articolul 38 alineatul (2) litera (a) din această directivă, nu este în orice caz îndeplinită, reglementarea națională menționată nu poate constitui o punere în aplicare a motivului de inadmisibilitate referitor la țara terță sigură, prevăzut la articolul 33 alineatul (2) litera (c) din directiva menționată.
- 52 În sfârșit, o astfel de reglementare națională nu poate constitui nici o punere în aplicare a motivului de inadmisibilitate referitor la prima țară de azil, prevăzut la articolul 33 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2013/32.
- 53 Astfel, este suficient să se arate că, potrivit chiar textului articolului 35 primul paragraf literele (a) și (b) din Directiva 2013/32, o țară nu poate fi considerată ca primă țară de azil pentru un anumit solicitant de protecție internațională decât în cazul în care el a fost recunoscut ca refugiat în acea țară și încă se poate prevala de protecția menționată sau, respectiv, beneficiază, cu alt titlu, de o protecție suficientă în acea țară, inclusiv de principiul nereturnării, cu condiția să fie readmis în țara menționată.
- 54 Or, reiese din dosarul prezentat Curții că aplicarea motivului de inadmisibilitate prevăzut de reglementarea națională în discuție în litigiul principal nu este condiționată de faptul ca solicitantul de protecție internațională să beneficieze, în țara în cauză, de statutul de refugiat sau de o protecție suficientă cu alt titlu, astfel încât să devină inutil să se examineze necesitatea unei protecții în Uniune.
- 55 În consecință, este necesar să se concluzioneze că nu se poate considera că o reglementare națională precum cea în discuție în litigiul principal pune în aplicare vreunul dintre motivele de inadmisibilitate prevăzute la articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32.
- 56 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 33 din Directiva 2013/32 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care permite respingerea ca inadmisibilă a unei cereri de protecție internațională pentru motivul că solicitantul a ajuns pe teritoriul statului membru în cauză printr-un stat în care nu este expus unor persecuții sau unui risc de vătămări grave ori în care este garantat un nivel de protecție adecvat.

Cu privire la a doua întrebare

- 57 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că, deși a doua întrebare, astfel cum a fost formulată de instanța de trimitere, privește interpretarea articolului 31 din Directiva 2013/32, referitor la procedura administrativă de examinare a cererilor de protecție internațională, această întrebare se referă, în realitate, la punerea în aplicare a dreptului la o cale de atac efectivă prevăzut la articolul 46 din respectiva directivă. Prin urmare, această din urmă dispoziție, în special alineatul său (3), este cea care trebuie interpretată pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere.
- 58 Astfel, prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care acordă instanței sesizate cu o acțiune împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională ca inadmisibilă un termen de opt zile pentru a se pronunța.

- 59 Articolul 46 alineatul (1) din Directiva 2013/32 impune statelor membre să garanteze dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești împotriva deciziei de respingere a unei cereri de protecție internațională, inclusiv împotriva deciziilor prin care se declară cererea ca fiind vădit inadmisibilă sau nefondată.
- 60 Obligația astfel impusă statelor membre de a prevedea o asemenea cale de atac corespunde dreptului consacrat la articolul 47 din cartă, intitulat „Dreptul la o cale de atac [efectivă] și la un proces echitabil”, conform căruia orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii au fost încălcate are dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești (Hotărârea din 18 octombrie 2018, E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, punctul 46 și jurisprudența citată).
- 61 În consecință, caracteristicile căii de atac prevăzute la articolul 46 din Directiva 2013/32 trebuie să fie determinate în conformitate cu articolul 47 din cartă, care constituie o reafirmare a principiului protecției jurisdicționale efective (Hotărârea din 18 octombrie 2018, E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, punctul 47 și jurisprudența citată).
- 62 În ceea ce privește în special termenul de soluționare, este necesar să se arate că Directiva 2013/32 nu numai că nu prevede norme armonizate în materie de termene de soluționare, ci chiar abilitază statele membre să stabilească astfel de termene la articolul 46 alineatul (10) (Hotărârea de astăzi, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, punctul 25).
- 63 Pe de altă parte, astfel cum rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții, în lipsa unor norme ale Uniunii în materie, revine ordinii juridice interne a fiecărui stat membru atribuția de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor în justiție destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor, în temeiul principiului autonomiei procedurale, cu condiția însă ca acestea să nu fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor situații similare supuse dreptului intern (principiul echivalenței) și să nu facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de dreptul Uniunii (principiul efectivității) (Hotărârea de astăzi, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, punctul 26 și jurisprudența citată).
- 64 În ceea ce privește respectarea condiției referitoare la principiul echivalenței în cazul unui termen de soluționare precum cel în discuție în litigiul principal, este necesar să se arate, sub rezerva verificărilor care incumbă instanței de trimitere, că nu reiese din dosarul aflat la dispoziția Curții și, de altfel, nici nu s-a susținut o asemenea teză, că situații similare sunt reglementate de modalități procedurale naționale care ar fi mai favorabile decât cele prevăzute pentru punerea în aplicare a Directivei 2013/32 și aplicate în litigiul principal (a se vedea în acest sens Hotărârea de astăzi, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, punctul 27 și jurisprudența citată).
- 65 În ceea ce privește respectarea principiului efectivității, trebuie amintit că articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32 definește domeniul de aplicare al dreptului la o cale de atac efectivă, precizând că statele membre care au obligații în temeiul acestei directive se asigură că instanța în fața căreia este contestată decizia referitoare la cererea de protecție internațională efectuează „examinarea deplină și *ex nunc* atât a elementelor de fapt, cât și a elementelor de drept, inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95]” (Hotărârea de astăzi, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, punctul 28 și jurisprudența citată).
- 66 În această privință, trebuie subliniat că, chiar și în cazul unei acțiuni împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională ca inadmisibilă, instanța sesizată cu o astfel de acțiune este obligată să efectueze examinarea deplină și *ex nunc* prevăzută la articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32.
- 67 Astfel, după cum a constatat deja Curtea, termenii „după caz” care figurează în segmentul de teză „inclusiv, după caz, o examinare a necesităților de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95]” evidențiază faptul că examinarea deplină și *ex nunc* care incumbă instanței nu trebuie să

poarte în mod necesar asupra examinării pe fond a necesităților de protecție internațională, aceasta putând deci să privească admisibilitatea cererii de protecție internațională atunci când dreptul național permite acest lucru în aplicarea articolului 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 (Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctul 115).

- 68 Pe de altă parte, în ceea ce privește în special o acțiune împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională ca inadmisibilă în temeiul motivelor de inadmisibilitate referitoare la prima țară de azil sau la țara terță sigură, prevăzute la literele (b) și, respectiv, (c) ale articolului 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32, în cadrul examinării complete și actualizate care revine instanței sesizate cu o astfel de acțiune, aceasta din urmă este ținută, printre altele, să verifice dacă solicitantul de protecție internațională beneficiază de o protecție suficientă într-o țară terță sau dacă o țară terță poate fi considerată ca fiind o țară terță sigură pentru solicitant.
- 69 În scopul acestei verificări, instanța menționată trebuie să examineze cu rigurozitate dacă fiecare dintre condițiile cumulative cărora le este subordonată aplicarea unor astfel de motive de inadmisibilitate, precum cele prevăzute, în cazul motivului referitor la prima țară de azil, la articolul 35 din Directiva 2013/32, și, în cazul motivului referitor la țara terță sigură, la articolul 38 din această directivă, este îndeplinită, invitând, dacă este cazul, autoritatea responsabilă de examinarea cererilor de protecție internațională să prezinte orice documentație și orice elemente de fapt care pot fi relevante și să se asigure, înainte de a se pronunța, că solicitantul a avut ocazia să își expună personal punctul de vedere cu privire la aplicabilitatea motivului de inadmisibilitate în privința situației sale particulare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctele 121 și 124).
- 70 În plus, este necesar să se amintească, astfel cum a procedat domnul avocat general la punctul 84 din concluziile sale, că, în cadrul căii de atac jurisdicționale prevăzute la articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, reclamantilor li se garantează un anumit număr de drepturi procedurale specifice în temeiul articolului 12 alineatul (2) din această directivă, și anume dreptul la un interpret, posibilitatea de a comunica, printre alții, cu Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (ICNUR) și accesul la anumite informații, al articolului 20 din directiva menționată, și anume posibilitatea de a beneficia de asistență juridică și de reprezentare gratuite, al articolului 22 din aceeași directivă privind accesul la un consilier juridic, precum și al articolelor 24 și 25 din aceasta, referitoare la drepturile persoanelor cu nevoi speciale și ale minorilor neînsoțiți.
- 71 În plus, dacă instanța sesizată cu o acțiune împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională ca inadmisibilă apreciază că o audiere a solicitantului este necesară pentru a efectua examinarea deplină și *ex nunc* la care este obligată, această instanță trebuie să organizeze o astfel de audiere, solicitantul având, într-un asemenea caz, dreptul să beneficieze, în măsura în care este necesar, cu ocazia audierii sale de către instanță, de serviciile unui interpret pentru a-și prezenta argumentele (a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 iulie 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punctele 126 și 128).
- 72 În speță, reglementarea națională în discuție în litigiul principal stabilește un termen de opt zile pentru pronunțarea asupra unei acțiuni împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională ca inadmisibilă. Potrivit instanței de trimitere, este imposibil să se statueze cu privire la o astfel de acțiune în termen de opt zile de la primirea cererii introductive de către instanță fără a încălca cerința unei examinări complete.
- 73 În această privință, un termen de opt zile, deși nu se poate exclude *a priori* că este adecvat în cazurile cele mai evidente de inadmisibilitate, se poate dovedi a fi, în anumite împrejurări, după cum a arătat domnul avocat general la punctele 86 și 87 din concluziile sale, insuficient din punct de vedere material pentru a permite instanței sesizate cu o acțiune împotriva unei decizii de respingere a unei

cereri de protecție internațională ca inadmisibilă să asigure respectarea tuturor drepturilor menționate la punctele 65-71 din prezenta hotărâre pentru fiecare dintre cazurile supuse examinării sale și să garanteze astfel dreptul la o cale de atac efectivă al solicitanților de protecție internațională.

- 74 Or, articolul 46 alineatul (4) din Directiva 2013/32 prevede obligația statelor membre de a institui termene rezonabile de soluționare.
- 75 Astfel, într-o situație în care termenul acordat instanței sesizate cu o acțiune împotriva unei decizii de respingere ca inadmisibilă a unei cereri de protecție internațională nu permite să se asigure efectivitatea normelor de fond și a garanțiilor procedurale recunoscute solicitantului de dreptul Uniunii, principiul efectivității dreptului Uniunii impune instanței în cauză obligația de a lăsa neaplicată reglementarea națională care ar considera acest termen ca fiind imperativ (a se vedea în acest sens Hotărârea de astăzi, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, punctul 34).
- 76 În orice caz, având în vedere obiectivul global al unei examinări cât de repede posibil a cererilor de protecție internațională, stabilit în considerentul (18) al Directivei 2013/32, obligația instanței de a lăsa neaplicată o reglementare națională care prevede un termen de soluționare incompatibil cu principiul efectivității dreptului Uniunii nu poate să o exonereze de orice obligație de celeritate, ci îi impune doar să considere termenul care îi este acordat drept indicativ, revenindu-i sarcina de a se pronunța cât mai repede atunci când se constată că un astfel de termen este depășit (Hotărârea de astăzi, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, punctele 35 și 36).
- 77 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care acordă instanței sesizate cu o acțiune împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională ca inadmisibilă un termen de opt zile pentru a se pronunța, din moment ce această instanță nu este în măsură să asigure într-un asemenea termen efectivitatea normelor de fond și a garanțiilor procedurale recunoscute solicitantului de dreptul Uniunii.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 78 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

- 1) Articolul 33 din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care permite respingerea ca inadmisibilă a unei cereri de protecție internațională pentru motivul că solicitantul a ajuns pe teritoriul statului membru în cauză printr-un stat în care nu este expus unor persecuții sau unui risc de vătămări grave ori în care este garantat un nivel de protecție adecvat.**
- 2) Articolul 46 alineatul (3) din Directiva 2013/32, citit în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care acordă instanței sesizate cu o acțiune împotriva unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională ca inadmisibilă un termen de opt zile pentru a se pronunța, din moment ce această instanță nu este în măsură să asigure într-un asemenea termen efectivitatea normelor de fond și a garanțiilor procedurale recunoscute solicitantului de dreptul Uniunii.**

Semnături